

הימלר שיבו

אגדה הודית

סיפר סאוויתרי

ציורים – 0. צ'אטטארג'י

ביקש מחסה אצלו או הגן עליו בכל כוחו. הוא התפרסם בכל העולם כולו. אפילו אלים קינאו בו. יום אחד, כשהמלך שיבי ישב בחצרו באה יונה והסתתרה בחיקו. היא קראה: "הו מלך גדול. הציל אותי מהאויב. הוא בא מיד כדי להרוג אותי." המלך אמר: "אל דאגה, כי אני לא מסרב לאף אחד להגן עליו."

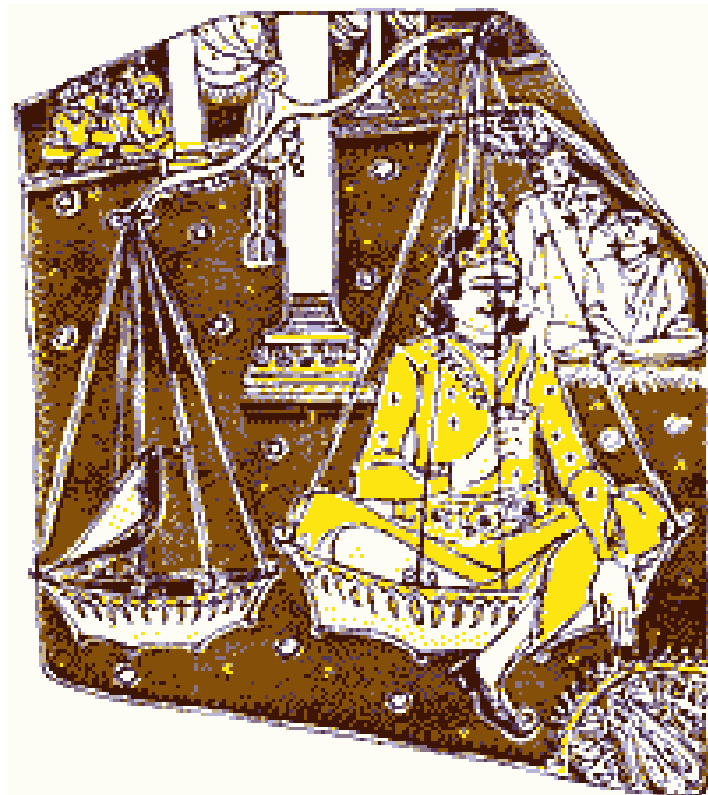
ואז הגיע נשר גדול שרדף אחרי היונה. הוא שמע את דבריו של המלך ואמר: "הציפור הזו היא המזון שלי. אתה חייב לשמור על זכותי כי השגתי אותה אחרי עמל רב. מלכי, אני רעב, ואתה מונע ממני את האוכל שלי. זכותך לדאוג לאנשים, אבל ציפורים חופשיות בשמיים. אינך רשאי להתערב. "אם אתה רעב" אמר המלך "אדאג שיאכילו אותך בבשר פרה או צבי. זה יהיה לך עדיף על יונה קטנה."

"אני לא אוכל בשר פרות או צבאים. יונים הן האוכל הטבעי שלי, ואותו אני צריך לאכול" ענה הנשר "החזיר לי את היונה לפני שאמות מרעב." הנשר.

מלך שיבי היה שליט גדול. הוא היה איש טוב-לב. הוא אהב את נתיניו כאילו היו ילדים שלו. הוא היה גם נדיב מאוד ודאג לכל איש שהיה זקוק לעזרה. הוא הגן על החלשים בפני החזקים. אם מישהו

"אעשה כדברִיך" ענה המלך, וציווה להביא מאזניים גדולים וסכין חדה. הוא שם את היונה על כף אחת של המאזניים והתחיל לחתוך בגופו.

הפמליה דאגה נורא כשראו את מעשיו של המלך, אך הוא אמר להם לעמוד בשקט. הוא רק עשה את חובתו.

"אך יש בוודאי מזון אחר שתוכל לאכול. אשיג לך

זאת. אנא, עזוב את היונה."
"אם אתה אוהב את היונה כל כך" אמר הנשר "תן לי בשר מגופך במשקל היונה הזו."

האלים אמרו למלך שיבי מי הם והסבירו שרצו
לבחון אותו. אחד עשה את עצמו כיונה, השני
כנשר. ואז אמרו: "אתה איש נדיב וגדול. שמך
יזכר לעולם!"
המלך קד והודה להם. אחרי שבירכו אותו האלים
חזרו למקומם בשמיים.

אך אז קרה דבר מוזר. המלך חתך בשר מידי
ומרגליו ושם על כף המאזניים, אך היונה הייתה
תמיד כבדה יותר. יותר ויותר הוסיף המלך
מבשרו, אך זה לא הועיל. היונה הייתה כבדה
יותר.
זה הפתיע מאוד את המלך ובסוף בעצמו עלה על
כף המאזניים, ואלה התאזנו. אזי הוא אמר לנשר
לאכול את כולו.
אך, ראה זה פלא! לא היה כל נשר, וגם היונה
נעלמה!
במקומם הופיעו האל אינדרה והאל אגני. הם עשו
את גופו של המלך שלם כמו קודם.